

[Carl P. Jensen.]

valgsbehandlingen måtte fremtræde lige så rent og friskpillet og luget som et bed i forårsmånederne, hvis der skulle blive en lov ud af det. Det er imidlertid hverken det ærede medlem eller hans parti, der alene skal skrive boliglovene, og jeg håber, at vi i det udvalg, der nu må nedsættes til behandling af de foreliggende lovforslag, i hvert fald kan nå frem til en orientering om, hvor partierne står, hvilket der næppe har været lejlighed til hidtil.

For mig er der nemlig ingen tvivl om, at de nye principper i dette lovgivningsarbejde rejser adskillige problemer, således som netop den højtærede indenrigs- og boligminister har påpeget det ved sin fremsættelse af forslaget til lov om forlængelse af byggestøttelovgivningen. Jeg finder derfor, det er rimeligt og naturligt, at man imødekommer ministerens ønske om en forlængelse af de to love, vi her behandler, til udgangen af maj måned 1955. Jeg deler ganske den højtærede ministers ønske om, at man fremmer forhandlingerne mest muligt for at nå til den afklaring, som alle, ikke mindst byggeerhvervet, er så dybt interesseret i. Jeg vil som sagt håbe, at vi i det kommende udvalg kan få en orientering om hele dette vitale problem, så at udvalgets synspunkter til sin tid kan blive forelagt for den højtærede boligminister, og vi kan komme i gang med arbejdet med den endelige lov.

Lorentzen: Jeg forstod knap nok, hvilket udvalg det var, den ærede ordfører for socialdemokratiet talte om. Er det det udvalg, der skal nedsættes angående de foreliggende to lovforslag, eller mente det ærede medlem det udvalg, der skal nedsættes, når den højtærede indenrigs- og boligminister påny har fremsat sit lovforslag om boligforholdene? Måske skulle de mange ord dække over en vis flovhed over, at ministeren igen anmoder om udsættelse, og de skulle måske tillige dække over noget andet, hvad jeg skal komme ind på om et øjeblik.

Mit parti vil principielt være imod en yderligere udsættelse af revisionen af leje-loven. Vi tror nemlig ikke, det er forsvarligt at blive ved med at udsætte denne, idet opfyldelsen af de forventninger, man har vakt i mange kredse, derved skydes ud i

en fjern fremtid. Efterhånden er alle uanset politisk farve enige om, at selve huslejestopet medfører en større efterspørgsel efter boliger, end godt er, og at det er medvirkende til at skabe boligmangel eller i hvert fald til, at den eksisterende boligmangel ikke afhjælpes. Vi er vel også alle enige om, at det meget lave lejeniveau fra 1939 skaber en uønsket fordeling af bolig-erne, samtidig med at vedligeholdelsen af de pågældende ejendomme forsømmes. Lønningerne er steget med ca. 175 pct. siden 1939, medens huslejen i den såkaldte gamle boligmasse, der dog andrager 80 pct. af samtlige udlejningsboliger, kun er steget skal vi sige 15 eller 20 pct.; jeg ved ikke, om nogen kender det helt nøjagtige tal. Derved er skabt et kunstigt forhold, der nødvendigvis må blive dyrt for samfundet, og det vil i første række sige statskassen.

Jeg er fuldtud enig i den udtalelse, som chefen for ministeriets økonomiske sekretariat ifølge et referat i „Politiken“ fremsatte for nogle dage siden, om, at vil man blive ved med den lave husleje, vil den modsvares af stadig højere skatter. Den lave husleje har naturligvis også en ikke ringe indflydelse på forbruget — det ved jeg i hvert fald den højtærede finansminister interesserer sig meget stærkt for. Jeg ved naturligvis nok, at hvis man hæver huslejen, kan pengene gå over i andre lommer, men jeg tror ikke, det er helt urigtigt, når jeg mener, at det vil have en væsentlig betydning for vor valuta.

Opsigelsesretten for tofamiliehuse bør gives tilbage. Der er mange steder blevet skabt uholdbare tilstande og tyndslidte nerver, og der er ingen grund til længere at opretholde disse tilstande. Ordføreren for det radikale venstre gav udtryk for det samme, da sagen sidst var til behandling her i tinget.

Der er formentlig også en anden saglig begrundelse for at indstille sig på en hurtigere revision af leje-loven. Folketinget har i en lang række år beskæftiget sig med leje-loven. Vi kender meget godt problemerne. Vi har siddet i den ene kommission efter den anden og søgt at nå til et eller andet resultat, så det er bare nu et spørgsmål om, hvor man vil stå, det er ikke længere et spørgsmål om, hvorvidt man kan finde pladsen, det er bare et spørgsmål om viljen